

16.č.

listopad 2013

STŘEDNÍ ŠKOLA PROPAGAČNÍ TVORBY A POLYGRAFIE VELKÉ POŘÍČÍ

A máme po volbách

Co máme očekávat? Jaký dopad budou mít změny v Parlamentu a ve vedení státu?

Pan Karel Vrba napsal kdysi v deníku Dnes: Problém státu je v tom, že jedny lumpy vystřídají jiní. Nejsou však lumpové všichni. Hledat ty slušné je skoro nemožné. Oni se většinou skrývají ze skromnosti nebo nechtějí ublížit. Někdy se také bojí. Ono žít mezi lumpy a nestát se jimi, chce odvalu a charakter.

A tak nám nezbyvá než věřit, že voliči, kteří projevili touhu po změně, zvolili ty, kteří mají odvalu a charakter.

Rudolf Volhejn, ředitel školy

Rovering i pro Tebe

Před šesti lety jsem začal chodit do skautského oddílu v Polici nad Metují. S nástupem na střední školu jsem se dostal k roverům. To znamená do další věkové kategorie skautingu.

Naše parta neboli kmen se schází každý druhý pátek v klubovně. Hrajeme hry, bavíme se, občas zajdeme do divadla nebo pizzerie, ale nejčastěji připravujeme program pro mladší skauty a skautky nebo spolupřipravujeme veřejné akce. Naše heslo zní: Sloužím. Naše činnost je opravdu rozmanitá a za obětované úsilí přichází o to větší potěšení z dobře vykonané a smysluplné práce.

Abychom aktivně odpočívali, tak každému přijde jednou za dva měsíce časopis Roverský kmen, který je úzce propojen s webovou stránkou Rovernet.cz. Každé číslo je zaměřené na nějaké téma, které se prolíná všemi články. Málokdy se mi stane, že bych ho nedočel do konce.

Rovernet.cz je nový roverský web, ve kterém hledám inspiraci, zábavu a rozvíjející články, které se nevešly do časopisu.

Skauting je pro každého člověka bez ohledu na věk, pohlaví, politický názor nebo víru a krásně ho vystihuje citát od jeho zakladatele Roberta Baden-Powella: „Snažte se zanechat po sobě svět o něco lepší, než jste ho našli.“ Pokud se chceš přidat k nám, tak nás můžeš vygooglit, pak přijít do klubovny na schůzku. A když se ti u nás bude líbit, tak se zaregistruješ. Jestliže bydlíš daleko od Police nad Metují, tak není problém se stát roverem v jiném městě.

Martin Kujínek, 3. TG

Školní knihovna

Kniha, jak víme, člověka baví a povznáší. Předává mu odkaz předků, pro něž byla v dobách minulých často jediným způsobem, jak lidem sdělit myšlenky a vědomosti. V dobách národního obrození byla téměř zbožňována, protože se stala zbraní proti tehdy daleko silnější němčině. Knihy požívají velké vážnosti a kromě síly psaného textu je svými ilustracemi korunují přední umělci. Stavěly se pro ně honosné budovy.

Doma snad každý máme nějakou tu knihovnu. Podobně tomu bývá i na školách. Ta naše není výjimkou. Všichni jste si jistě všimli té železné konstrukce pod schody, ve které na policích stojí knihy. Tak to je naše knihovna! Knihy zde zjevně trpí. Je to tmavé místo, kde se duše stránek různých knih nemůže nadechnout v té špíně a prachu. Nenašlo by se vhodné a důstojné místočko pro naši knihovnu? Běžně je

knihovna zavřená a člověk se do ní dostává těžko. Pokud ale už v ní je, nemá většinou to štěstí, aby si potřebnou knihu zapůjčil, protože tu není.

V dnešní době jsou největším problémem peníze. Přáli bychom si, aby na naší škole byla vybudována útulná a vybavená knihovna se stálým pracovníkem, který se bude v dané dny o knihovnu starat a doplňovat ji o nové tituly.

Vojtěch Dolana 3. PD, Tomáš Kábrt 4. TG

Adaptační pobyt Janovičky 1. PD

16. října, toho data se většina třídy nemohla dočkat. 1. PD jela na adaptační pobyt. Jelo se vlakem do Olivětína, kde se měla celá třída sejít. Pak se šlo pěšky přes Benešov do Janoviček. Zrovna jsme se střídali s jinou školou. Ubytovali jsme se a po té vyrazili na lanovou dráhu. To byl důvod, proč jsem se tam tak těšila. Byl to obrovský zážitek, zvláště pro ty, co překonali strach a přešli to. Po odpočinku nás čekala další zábavná cvičení od paní učitelky Cíchové a pana učitele Macka. Nemálo jsme se nasmáli. I když někoho určitá věc nebavila, nikdo nic nenamítal a do všeho se pouštěli všichni. Proto si myslím, že umíme dobře spolupracovat.

Nejvíce srandy jsme si užili po večerech. Večerka byla v deset, ale my ještě kolem půlnoci běhali z pokojů do pokojů. Ani další den jsme se nenudili. Hned po snídani jsme už měli naplánovaný program. Rozdělili jsme se do skupin a dostali vyplňovací cvičení. Odpoledne nás vytáhli ven. Nejdříve jsme dělali pády důvěry a pak jsme si to vyšlápli nahoru na rozhlednu. Bohužel byla hustá mlha, takže jsme nic neviděli, ale i tak se cestou každý bavil. Po příchodu jsme dostali za úkol vyrobit si vlastní třídní erb. Polovina třídy se do toho hned vrhla a měla skvělé nápady. Rychle to uteklo a zase byl večer. Až do večerky jsme ho trávili ve „společnosti“. Rozdělili jsme se do skupin a každý se bavil po

sám. Nikdo se nenudil. Po večerce jsme se rozešli do pokojů, ale rozhodně jsme nešli spát. Seskupili jsme se u někoho v pokojích a pořád se smáli. Pan učitel měl za úkol nás hlídat, abychom nedělali moc hluku. Myslím, že neuhlídal. Za to se mu moc omlouváme, ale zároveň děkujeme, že nám nechal víc prostoru, a tím víc srandy. Můžu mluvit za všechny, že i když se tam někteří netešili, tak jsme si to hodně užili. Jsem ráda, že jsme se tak rychle seznámili a hlavně že si rozumíme. Děkujeme, paní učitelko Cíchová a pane učiteli Macku, za opravdu suprový adaptační kurz!

A. Chomenková, 1. PD

Adaptační kurz 1. K

Ve dnech 24. - 25. 9. 2013 se žáci třídy 1. K zúčastnili adaptačního kurzu na Jiráskově chatě v Dobrošově. V průběhu kurzu hráli žáci velké množství her, při kterých měli možnost poznat jeden druhého a zároveň tak navázat přátelství mezi sebou, což se také zdařilo. A protože přálo počasí, tak pobyt žákům zároveň zpříjemnil i kouzelný výhled na okolní krajinu z rozhledny, která je součástí chaty, kde byli ubytováni.

V. Alegberov, třídní učitel

Adaptační kurz 1. TG

(báseň z chlapeckého pokoje)

Tenhle kurz byl supr, to je vážně fakt.

Spaní v týchle lóži bylo na infarkt.

Je to vážně škoda, že jsme tu tak krátce.

Byli bychom dýl v Jiráskově chatce.

Nikdo neměl nabíječku, vybijelo se to rychle.

Ale pořád lepší, než se učit obsah a objem krychle.

Hráli jsme tu fotbal, pinec, byla to hustá sranda.

Počkejte, až se to dozví Remy, Jimbo, Standa!

Už musím končit, dopisuje mi tužka.

Zítřka znovu škola – to bude zas fuška!

(báseň z dívčího pokoje)

I když jsme se vůbec neznali,
na adaptační kurz jsme se společně vydali.
Hráli jsme si, smáli jsme se, na konec i plakali,
tu noc jsme se strachy málem ...
Věřili jsme, že budeme hodní
a rodičům telefony nezazvoní.
Paní Kovářová s panem Mackem
nemuseli nás za trest mlátit klackem.
Jsme rádi za to, co jsme prožili,
v kuchyni nám výborně vařili.
Lépe poznat jsme se snažili,
rádi bychom se sem ještě vrátili.

Adaptační kurz třídy 1. AT

Už dopolední cesta do Janovic u Trutnova byla plná napětí díky výluce, přestupům a zpožděnému vlaku. Odpoledne nás čekalo putování Teplickým skalním městem, které nemohlo pokazit ani nevydařené počasí. O to víc jsme se všichni těšili na teplo na chatě a horký čaj. Díky spoustě her, které vyplňovaly téměř každou volnou chvíli, jsme poznali nové spolužáky. Doufáme, že taková pohoda jako na výletě bude i po celou dobu našeho studia.

Designblok

Vyjeli jsme do Prahy,
rozšířit si obzory.
Designblok, jo to je věc,
opravdu to není kec.
My tam byli, vše viděli,
hodně jsme si vyzkoušeli,
nápadů teď máme mnoho,
tak uvidíme, kdo s koho,
který z nás teď bude zářit,
z hlavy se mu bude kouřit.
O designu něco víme
a co ne, tak dozjistíme.
Originalita, to je naše,
nesmíme se tvářit plaše,
v rukávu náměty jsou,
v hlavě nám pak pracují.
Mít odvahy dost
a tvořit pro radost.
Štětec v pravé, tužku v levé ruce,
nebojte se, lidi, tvořit přece.
Dobrá nálada je základ,
tak šup do práce a ne chrápat.

Patricie Kaválková, 3. PD

Žiji ve světě handmade

Čekám na vlak. Stojím, přemýšlím a rozhlížím se kolem sebe. Nic se neděje. Nádraží se začíná plnit lidmi čekajícími na vlak. Napadají mě různé myšlenky. Před očima se mi rýsují tvary, vzory a různé materiály. Vlak přijíždí a vytrhne mě z mého přemítání. Během chvíle mám hlavu plnou návrhů a nápadů. Všechny poctivě ukládám do archivu hluboko v mém podvědomí. Mám nutkání vzít do ruky drátek, korálky, kleště a vytvořit si nové náušnice. Je to závislost. Moje velká nevy léčitelná závislost. Čekám na volnou chvíli, abych mohla během několika minut přenést své návrhy do reality. Jsem plná nadšení, když se mi mezi prsty rýsují myšlenky v hmotné podobě. Nad předměty, které se nacházejí okolo nás, přemýšlím jinak. Proč kupovat něco, na co stačí i mé síly? Ve výrobku, který je ručně vyráběný, je vloženo mé srdce, cit a originalita. Každý kus je jedinečný, z každého cítím jinou energii. Můj den pokračuje dál. Školní výuka skončila a já se vracím domů. Procházím okolo plného odpadkového koše a v něm leží krásně barevná PETlahev. Co s ní bude dál? V tu chvíli je to nerecyklovatelný kus. V hlavě se mi promítá několik nápadů,

co s ní. Mám vyrobit šperk, knoflík či jinou ozdůbku? Handmade je pro mě život, protože to je užitečné umění, které v dnešní době lze ocenit. S každým výrobkem, který s radostí prošel rukama šikovného člověka, se cítím šťastnější a radostnější.

Tereza Podolníková, 4. PD

Léto v Irsku

Léto strávené v Irsku bylo velikým přínosem nejen pro mé jazykové zkušenosti. Na vlastní kůži jsem si mohla vyzkoušet, jaké to je mít zodpovědnost za tři nezletilé děti.

Zpočátku jsem neplánovala pobyt v Irsku, ale v Anglii. Bohužel po několika neúspěšných pokusech jsem se musela obrátit na agenturu Student Agency. U této agentury byl na tři měsíce možný pobyt pouze se studiem, a to v Irsku. Musela jsem narychlo vyplnit nějaké papíry a nechat si napsat doporučení. Všechno to proběhlo rychleji, než jsem čekala. Po týdnu se mi ozvala rodina, s kterou jsme si hned padli do oka. Po pár emailech bylo vše jasné. A za dva týdny, které utekly jako voda, jsem seděla v letadle.

Na letišti mě čekal můj budoucí host dad a dva malí kluci s velikým transparentem, na kterém bylo napsané mé jméno. Bydleli kousek od letiště, takže cesta netrvala dlouho. Za necelých patnáct minut jsme byli ve čtvrti plné řadových domků. Jeden z nich byl ten náš. Doma na nás čekal zbytek rodiny. Moje host

mam s dvouletou holčičkou a babičkou. Hned jsem si je zamilovala. Děti mě nenechaly ani vydechnout. Hned mi ukazovaly můj pokoj a prováděly mě po celém domě, ukazovaly mi hračky a vyptávaly se mě, co ráda dělám. Ne všemu jsem na začátku rozuměla. Ale i přesto ke mně byli všichni moc hodní, ochotní a laskaví. Bylo tomu tak po celou dobu pobytu. Pracovala jsem od pondělí do čtvrtka. Mou pracovní náplní byla hlavně starost o děti, ale také lehké domácí práce jako žehlení, umývání nádobí nebo stírání podlahy. V úterý a ve čtvrtek jsem chodila do školy, která byla přímo v centru Dublinu. Vyučování trvalo dvě a půl hodiny, od šesti do půl deváté večer. Pátky, soboty a neděle jsem měla volné. Volný čas jsem trávila převážně cestováním s kamarádkami za kapesné, které jsem dostávala každý týden za odvedenou práci. Hodně času jsem trávila i s mojí host family a užívala si teplých slunečných dní, kterých obvykle v Irsku nebývá mnoho.

Loučení bylo těžké. Nejen proto, že mi vyhovoval klidný, téměř bezstarostný život v této rodině, ale i proto, že mě očividně brali, jako bych byla jednou z nich. Zůstalo mi mnoho krásných vzpomínek a zážitků. Získala jsem nové zkušenosti a navázala nová přátelství.

Bára Volfová, 4. TG

Můj koníček a životní vášeň

Bylo mi právě devět let, kdy si můj bratranec založil první kapelu a já byl poprvé ve styku s hudbou. Býval jsem s mým bratrem velmi často na jejich zkouškách, a jelikož bratranec hrál na bicí, tak jsem si to chtěl samozřejmě vyzkoušet. Naučil mě pár základních not a začalo mě to hrozně bavit.

Rok nato mi rodiče podali přihlášku do ZUŠ v Novém Městě nad Metují, kam chodím dodnes. Právě zde jsem byl teprve pořádně zasvěcen do tajů bicích nástrojů. Od začátku mi bylo jasné, že to nebude jednoduché. Čekala mě spousta hodin proseděných za bicími, zlámala se nejedna palička, musel jsem se naučit řadu notových zápisů. Postupem času se z této záliby stala i má životní vášeň. Začal jsem si dávat různé cíle a pokoušel se realizovat své sny, kterých bych chtěl dosáhnout. Jedním z nich je hrát v kapele, ve které mě to bude bavit a budeme koncertovat nejen v České republice. Splnilo se mi to, protože bratranec odjel do Dánska na studia a já místo něho hraji v kapele Kluci. Hrát s nimi je zábava, užívám si každou chvíli v této kapele. Skoro každý víkend být na koncertech, to mě baví. Další cíl, který jsem si splnil,

je nahrání drumcoverů, díky kterým jsem měl možnost dělat rozhovor s jedním bubenickým serverem. Byl to pro mě velký úspěch a další motivace na sobě pracovat.

Doufám, že zažiji plno dalších odehraných koncertů a nasbírám mnoho cenných zkušeností do mého bubenického života.

Vojta Stolin, 2. TG

I právě tvůj sen se může stát skutečností

Zpěvu se věnuji asi 11 let. Už v útlém věku jsem byla označována za nadané dítě se zlatem v hrdle. Navštěvovala jsem ZUŠ v Jaroměři, kam jsem chodila pravidelně jednou týdně až do loňského roku, kdy jsem zakončila své studium kvůli nedostatku času. Zpěv však z mého života nezmižel a zpívám, kdy se dá. Je to pro mě velice důležitá činnost, ve které bych chtěla uspět i v budoucnosti. Mým snem je nahrát písničku k nějakému filmu či hře. Nějaký hit, který by všichni rádi poslouchali a stal se známým po celém světě. Avšak tento cíl je prozatím celkem vzdálený a častokrát si říkám, že to je snad i nemožné. Zde, v naší republice, mám menší šanci někam proniknout, ale jakmile ukončím středoškolské studium a udělám si maturitu, hodlám se vydat někam do světa. Každý den pilně cvičím, pokud mi zbyde čas a neodvedu si bez zpěvu představit snad žádný den. Chtěla bych vám všem tímto vzkázat, aby jste se nevzdávali svých snů jen proto, že se vám momentálně něco nedaří. Sama jsem si prošla obdobím, které zažil snad každý zpěvák. Stalo se totiž to, že jsem začala mutovat a můj hlas tímto strádal něco přes rok. Nemohla jsem vůbec zpívat, ale nevzdávala jsem se. A nikdy se nevzdám. Nějak jsem to období ustála a teď je to čím dál tím lepší. Tak jděte za svými sny a nenechte se za žádnou cenu zastavit. Ničím. Nikdy.

Romlív Bauerová, 3. TG

Jak vidí Češi šikmé oči?

Většina Čechů si pod pojmem Vietnamec představí malého mužička ve stánku v centru města, který umí říct dobrý den a na shledanou. Český občan si myslí, že prodává nekvalitní oblečení a pěstuje marihuanu. Spousta lidí se domnívá, že Vietnamci jsou nepřizpůsobiví a arogantní nevychovaní. Berou práci Čechům a oni potom musejí být na úřadu práce a pobírat dávky. Naštěstí většina lidí si o Asiatické myslí, že jsou pracovití a snaživí. Já jsem toho názoru, že ten, kdo tvrdí, že mu Vietnamci berou práci, se

snaží jen najít důvod k tomu, aby nemusel nic dělat, nebo jen málo za hodně peněz. Pak tu jsou tací, kteří nepovažují jinou národnost za sobě rovnou a mají tendenci se nad nimi povyšovat. Nejsou schopni přijmout ten fakt, že je někdo lepší než oni sami. Představa, že banánové děti jsou inteligentní a ve škole dosahují dobrých výsledků, je většinou pravdivá. Ale mají na tom spíše zásluhu jejich rodiče, kteří své ratolesti nutí se učit a vzdělávat. Pro Vietnamce jsou prioritou vzdělání, tradice a rodina. Ne každý Vietnamec je pracovitý a chytrý, jako ne každý Čech je lenivý a rasista. Každý z nás je nějaký a všichni máme kladné i záporné vlastnosti. V podstatě jsme ale všichni stejní. Jsme přece lidi.

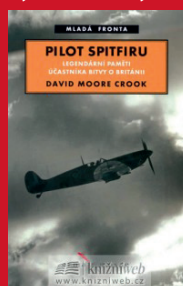
Nguyen Chu Dinh Thang, 4. TG

Pilot Spitfiru

Tuto knížku jsem si dlouho přál z důvodu mé lásky k letadlům a druhé světové válce. Obdivuji zemi, kterou nikdo v historii neporazil, až na Vikingy. Tou zemí je Velká Británie. Dovedla vzdorovat a úspěšně bojovat. Největší odvahu prokázali piloti RAF (Royal Air Force) a příběh jednoho z nich je v této knize. Hlavní postavou je nenápadný muž z dobré rodiny, David Moore Crook.

Vyprávění začíná těsně před válkou, kdy se loučí s rodinou a vyráží na cvičení pilotů do Church Fentonu a sedá do svého prvního cvičného stroje. Autor umí skvěle vyjádřit své pocity z létání, cvičných bojů a velkého přátelství mezi piloty. Začala válka a oni museli nastoupit do služby. Vedení RAF určovalo, koho do které perute zařadí a hlavně zda se dostanou do stíhacích perutí. Pan Crook měl to štěstí, že byl zařazen do legendární perute 609, která se proslavila svým vítězstvím v mnoha bitvách. Autor popisuje život v peruti, který mě až dojmává. Byl to doslova boj o přežití. Nikdo nevěděl, zda se večer vrátí on či jeho kamarádi. I přes to všechno se 609 dostala na vrchol v počtu sestřelů a po pár měsících se stala takřka neporazitelnou. Říká se, že nejlepším letadlem, které kdy bylo vyrobeno, bylo letadlo Spitfire.

Po přečtení knihy i já souhlasím s tímto tvrzením. Piloti mluví o pocitu sžití se s tímto letadlem do jedné osoby. Často říkali, že tato letadla jsou jejich součástí. Na co člověk pomyslí, jako by stroj chtěl udělat sám s neuvěřitelnou lehkostí a bojovností.

Máš sílu hledět nebojácným okem skrz tragédii znesvářeného světa a věříš, že noc a smrt dají vzejít úsvitu lepšího světa.

Raduj se, ať sebehorší trýzeň v srdci máš, že Bůh ti dal nedocenitelný dar, že žiješ v těchto slavných dnech a máš svůj díl na korunovační hodině Svobody.

Pak můžeš říct svým synům, užijším jas vysoko na obloze, když ujmou se budou svého dědictví: „Já viděl síly temnot prchat v dál! Já viděl úsvit dne!“

David Crook válku přežil a dostal mnoho vyznamenání za hrdinské činy. Bohužel pár let poté zemřel při testování letounu. O jeho náhodné smrti si myslím, že by si nepřál zemřít jinak. Chápal děsivou dobu, ve které žil, truchlil nad každodenní ztrátou kamarádů. Byl toho názoru, že v lepší době se nemohl narodit, a byl na to hrdý. Všem, kteří mají zájem poznat odvalu pilotů za války, tuto knihu doporučuji.

Jiří Seidl, 3. PD

Pokojný bojovník

Nedávno jsem zhlédla film Pokojný bojovník a chtěla bych se podělit o některé myšlenky. Jedná se o adaptaci stejnojmenné autobiografické knihy Dana Millmana. Film se zabývá filozofií, hledáním štěstí, sebe-důvěry a rovnováhy v životě.

Ve stručnosti nastíním děj. Dan je talentovaný sportovec, který sní o účasti na olympiádě, má vše. Těžký úraz na motorce ale jeho život změní. Díky setkání s podivným, stárnoucím mužem, který obsluhuje benzinku, pochopí, že se musí ještě mnoho učit, mnohé překonat a spoustu věcí naopak opustit, než se stane pokojným bojovníkem a nalezne svou cestu.

Film vypráví o tom, jak se postavit konfliktům uvnitř nás samotných. Přináší hluboké myšlenky a poselství, které pobízejí k zamyšlení. Několik z nich bych vyzdvihla.

Neřešte minulost, kterou už stejně nevrátíte a nezatěžujte se budoucností, protože nikdy nevíte, jaká situace nastane a zda nebude vše jinak. Žijte přítomností a užívejte si všeho, co vás obklopuje. Každý okamžik je zajímavý, obyčejné chvíle neexistují. Pak zjistíte, že jste šťastni nezávisle na vnějších okolnostech. Nejde o výhru, ale o to, dělat v životě všechno, jak nejlépe můžeme, pak nemůžeme být nikdy zklamaní. Podstatou je, nesoustředit se na cíl, ale soustředit se na cestu. Protože právě cesta nám přináší štěstí.

Tak změň svou mysl a staň se i ty pokojným bojovníkem.

Lucie Zelená, 4. PD

Každý z nás má svůj vlastní diamant

Můj má smaragdovou barvu plnou tužeb, očekávání a obrovské radosti ze života. Jsem šťastná, že každý den získává větší a větší třpyt, protože vím, že ho tam mám. Avšak také vím, že karáty získá jen tehdy, pokud ukážu jinému člověku ten jeho vlastní poklad, který si každý z nás nosíme v duši. Sice je každý diamant odlišný, ale to neznamená, že nemá cenu ho objevit.

Hodně lidí přemýšlí, co je cílem a údělem jejich života. Pokoušejí se pochopit to, proč se narodili, avšak hodně z nich nenachází odpovědi a zabývají se touto otázkou až do konce svého života. Také jsem vždy hledala odpovědi, ale dnes jsem si řekla, že nejdůležitějším úkolem na této planetě je být šťastný a užívat si života plnými doušky.

Poté přijde třeba vysvětlení. Jak říkám, život nám dá to, co my od něj očekáváme.

Důvěra je velmi křehký dar, který bychom měli dát pouze tomu, kdo dokáže, že právě on je ten pravý, obdarovaný. Ten, jehož slova nejsou jen planým chmýřím plevelu, ale květinou, jež roste směrem k nebi.

Elena Pecenová, 4. PD

Srážka vojsk u Náchoda dne 27. června 1866

Ozývaly se první rány onoho památného střetnutí v severovýchodních Čechách v roce 1866. Pruské jednotky se dostávaly bez problémů i přes neustálý odpor rakouských vojsk hlouběji do vnitrozemí. Pro polního zbrojmistra Benedeka, vrchního velitele rakouské armády, začala být situace vážná. Pruská strategie, kdy byly veškeré síly rozděleny do tří armád, které se dále dělily na sbory, spočívala v jednotném vpádu na nepřátelské území. Z druhé armády měl proniknout gardový sbor do Čech přes Broumov s V. a VI. sborem přes Náchod. Schylovalo se k další bitvě tohoto tažení.

Ráno 27. července dorazila zpráva od předsunutých hlídek, že pruská armáda je v Náchodě. Jejich přesila byla veliká, nedovolila hlídce uchytit se mezi výšinami Homolka a Branka v úzké soutěsce, což byla znamenitá obranná pozice, které se ve středověku říkalo Královská brána. Zemská brána padla bez jediného výstřelu. Rakousko tak ztratilo možnost nepřátelský postup přinejmenším zbrzdit. Ke všemu vládlo nepří-

znivé počasí, cesty byly promáčené a velká koncentrace pěších jednotek nedovolovala postup účinné rakouské dělostřelbě.

Rakouské jednotky postupující od Opočna na pomoc do bitevní vřavy měla z jejich pravého křídla bránit pěší brigáda generálmajora Hertwerka, což byl nesmírně důležitý úkol, a ukázalo se, že volba tohoto velitele nebyla dvakrát šťastná. O Hertwerkovi podávala jedna z pruských příruček velice výstižnou charakteristiku: Zavede svou brigádu při první příležitosti do bažiny nebo něčeho podobného. Své chyby zakrývá hrubostí a nevhodnou přísnošností. Není oblíben. Tento velitel došel k závěru, že Prusové zaujali postavení napříč silnicí z Nového Města nad Metují do Náchoda čelem k jihu, když kdekdo z novoměstských obyvatel věděl, že podél této silnice stojí čelem k západu. Co naplat, brigádní velitel ignoroval tuto skutečnost a se svojí jednotkou sestoupil do prostoru, kde se dnes rozléhá nádrž Rozkoš. Tímto tahem vystavil své vojáky rychlopalbě nepřátelských pušek a nevědouce o nenávratnosti této pozice, zaútočil na tentýž hřeben, ze kterého předtím sestoupil. Generálmajor Hertwerk by se dal označit za ukázkový příklad jedné z příčin, proč Rakousko prohrálo. Ve svých řadách mělo spousty neschopných velitelů, kteří ignorovali bitevní dispozice, nebo byli prostě nezkušení.

Celá bitva se nesla v duchu, že Rakušané se bránili z pozic u Klen, kde bylo umístěno dělostřelectvo, u Provodova a Šonova byla pěchota. Prusové nadále útočili od Vysokova a Václavic, nehladě na to, že od Náchoda neustále postupovaly další a další posily. Hertwerkova brigáda, operující mezi Šonovem a Václavicemi, se zhroutila a svým ústupem vyvolala značný zmatek. Rakouské kyrysnické eskadrony utrpěly také značné ztráty. Situaci nepomohlo udržet

ani dělostřelectvo, které ostřelovalo pruské pravé křídlo. Tak či onak Rakousko pomalu prohrávalo a jeho vojsko ustupovalo dále k České Skalici až k Hradci Králové, kde byla svedena závěrečná bitva.

Bitva u Náchoda bylo první větší střetnutí celého tažení do Čech. Prusové zde ztratili dohromady 293 mužů, kdežto Rakousko ztratilo 1 106 mužů. Většina raněných byla umístěna v lazaretech v Červeném Kostelci, Hronově i Novém Městě nad Metují. A jak to vypadalo v okolí po bitvě? Zem pokrytá mrtvými vojáky, koňmi, vystřelenou municí, zapomenutými děly, poničenými staveními. Důkazem, že se zde prolévala krev, je i zbloudilý granát zaražený ve zdi domu. Vždyť i václavický kostelík ve vřavě přišel o svoji zvoničku. Stejně utrpení jako vojáci prožívalo i civilní obyvatelstvo. Jana Pliška ze Starého Města přistihli Prusové na bojišti při rabování. Byl zbit a odveden do Náchoda, kde stál svázaný na náměstí a čekal na ortel, který byl vyřčen za hodinu a zněl – smrt zastřelením. Po svatě zповědi jej stráž odvedla k budově velitelství. „Zde stál zase dlouho, třesa se na celém těle před blízkou smrtí, i bylot' znáti jeho lítost a hrůzu, neboť mu již z očí krev tekla! Konečně ale že takto dosti byl potrestán a na přímluvu místních občanů byl Prusy puštěn.“ Tuto událost připomíná dnes řada pomníků rozestých po okolí. K jejich návštěvě můžete použít naučnou stezku Náchod-Vysokov-Václavice s 23 zastávkami.

Doufám, že vám tento článek alespoň poodhalil další kus historie našeho kraje.

Vojta Dolana, 3. PD

Co se mi líbí na mém oboru

Už jako malá jsem chodila do kadeřnictví své babičky, trávila jsem tam spoustu času. Někdy jsem tam s ní strávila celé dny, jen abych se mohla dívat, jak stříhá. Říkávala jsem, že také budu mít kadeřnictví a budu tam stříhat po ní. V základní škole jsem mívala vyznamenání, a tak mě rodiče přemlouvali, abych zkusila gymnázium, že je škoda zahodit příležitost, když mám pěkné známky. Po dlouhém přemlouvání jsem se tedy odhodlala zkusit gymnázium, jenže už od začátku to nebylo ono. Učení mě nebavilo a čím více času jsem tam byla, tím víc jsem zjišťovala, že to není nic pro mě. Vysoká škola mě nelákala. A co s maturitou bez zaměření? Ve třetím ročníku jsem udělala zásadní rozhodnutí a přešla na jinou školu právě na kadeřnici. Od té doby jsem spokojená, dělám něco, co mě velmi baví. Splnila jsem si to, co jsem chtěla

dělat už jako malá. Moc mě baví lidem upravovat vlasy, ať už je to střihání, barvení nebo účesy. Mám skvělou soukromou praxi a moc mě to baví. Moje vedoucí je velmi ochotná a snaží se mě naučit co nejvíce. Pomáhám barvit, myju vlasy a mám si vodit své přátele a známé, abych se na nich mohla učit. Ukazuje mi všelijaké techniky, abych si toho co nejvíce vyzkoušela a naučila se. Baví mě komunikace se zákazníky, spoustu věcí se přitom dozvím a něco přiučím. Jsem ráda, že jsem opustila gymnázium a dělám to, co mě baví.

Jana Tommová, 2. K

Až jednou zestárnu...

Musím napsat něco na vybrané téma, ale papír se pyšní čistou bělostí. Ani známka po tuši. Čím to je? Jako kdyby moje mysl dostala strach před úvahou nad stářím. Jsem rád, dokud jsem mlád. Je mi dvacet tři let a mám myslet na věk plný starostí a stereotypu? Nejraději bych se na tohle vykašlal a psal něco jiného. Ale co? Víte, co bude nejlepší? Půjdu se natáhnout a trochu o tom popřemýšlím.

„Dědo!“ křičela z pokojíčku sedmiletá Natálka. „Pojď se podívat.“ Dcera Evelína s manželem Filipem mi ji svěřili na starost. Takže moje nudné posedávání doma u televize nebo dokola čtení starých novin mi zpestřila vnučka. Od dýmky jsem upustil a přesunul se za tím mladým stvořením.

Natálka seděla na koberci a vyčkávala. Teprve až když jsem se objevil ve dveřích, natáhla ke mně ručičky. „Dědóóó, podívej. To má ale Vanessa krásný vlásky, vid?“ Mlčky jsem přikývnul.

„Ale už je unavená. Půjde spinkat.“ Natálka vzala opatrně panenku do těch mrňavých dlaní a přenesla ji do domečku. Položila ji na postýlku a usmála se na mě. Vstala, přišla ke mně a chytla mě za ruku. „Pojď,“ vybídla mě, „ještě něco ti ukážu.“ Následoval jsem ji až ke stolečku. Tam ležel obrázek, který namalovala. Prstíkem ukazovala na jednotlivé postavičky. „Tohle je maminka, za ruku ji drží tatínek. Ty s babičkou sedíte tady. To je krásný, vid“.

„Překrásný,“ odpověděl jsem a do očí se mi nahrnuly slzy. Od přírody jsem byl v těchto věcech měkký. Oči mi zvlhly při každém dojmavém okamžiku. A hodně se na tom podepsal i fakt, že jsem ve dvaceti dvou přišel o oba rodiče. Jak se v takové chvíli může cítit člověk? Ale teď, v poslední etapě svého života, jsem ne skutečně rád za to, čeho jsem se dožil. Vidět šťastnou dceru a vnučku je to nejkrásnější, co ve stáří existuje.

Stojím mlčky u náhrobního kamene. Čtu si pozlaceným písmem napsaná jména svých rodičů. Hlavou mi dokola běží sen z předešlé noci. Uvnitř sebe cítím rozbouřeně moře, které se každou chvílí vylije skrz oči ven.

Už vím, o čem napíšu. A až jednou zestárnu, přeji si prožít ten sen.

Václav Remeš, 3. AT

Až jednou zestárnu

Jen málokdo si představí, jaké je stáří a jak se staří lidé v tomto světě cítí. Zda jsou šťastní, spokojení, zda mají někoho, komu na nich záleží, kdo ocení, že tu s námi jsou. V tomto věku je to i pro mě těžké představit si sebe jako malou, vrásčitou a o holi chodící bělovlasou babičku, která má nejlepší léta za sebou. Dnešní doba je hodně uspěchaná, mladí lidé chodí s otevřenými očima, ale přesto se plno z nich tváří, že jsou slepí. Jen málo z nich má tolik odvahy podívat se pravdě do tváře a přiznat si, že i oni budou jednou staří.

Až jednou zestárnu, pro co budu žít? Možná pro milujícího muže, vnučátka či kočku, nebo snad pro nikoho? Jaká budu? Budu hodná, ale i trochu přísností ve mně zbude. Jak budu vypadat? Vrásky na obličejí hluboké od smíchu s přáteli, bílé vlasy jako zeď. Ano, tak budu vypadat. Vedle koho budu umírat? Budu bok po boku se svým mužem a svými dětmi, nebo budu sama prosit Boha, aby mi odpustil a ukončil mé trápení? Bude mé stáří klidné, či v úplném chaosu? Mé stáří bude asi takové, jaké si ho udělám. Kde budu bydlet?

Budu v malém rodinném domku u tyrkysově zbarveného jezera se zahradou a s nějakou menší prolézačkou pro vnučata. Mohu též být bez domova a všichni si na mě budou ukazovat: „Podívej, támhle je ta ošklivá a zlá paní“, aniž by věděli, proč jsem tak skončila. Jaká bude náplň mých dnů? Budu sedět na měkkém houpacím křesle s květinovým potahem, kde budu plést svetry a teplé ponožky, ale také mohu ležet v nemocnici a umírat. Budou chodit mí nejbližší a budou se o mě starat? Takových podobných otázek mi v hlavě teď prolétlo nejméně sto a pokaždé si odpovím něco jiného, protože na tohle neznáme odpověď. Jednu otázku si však jen málokdo zodpoví, či ji dokonce nechce vědět... Kdy spočinu ve světě mrtvých? Za hodinu, za rok, či za měsíc? Celým životem projdeme hrozně rychle, když už jsme u konce, zjistíme, že jsme spoustu věcí nestihli...

Tento úkol byl pro mne dosti těžký, protože představit si, jaké bude mé stáří, je v 15 letech hodně nesmyslné, když nikdo neví, co bude zítra. Jedno ale vím jistě. Pokud by mělo být mé stáří takové, že bych byla závislá na ostatních, tak to raději konec. Protože viset na krku druhým a dělat jim starosti, to by nebyl život. A takové stáří si nepřeji.

Barbora Bouchalová, 1. TG

Stáří klepe na dveře

Život si to šlape stále stejně dál,
proto se zpátky nikdy neohlížeji!
Dnes dávno vím, že vždycky za to stál
a mé vrásky si už neprohližeji!

Vráska k vrásce pomalu přibývá,
snad každá o něčem mluvit může.
Jen těch sil nám tak trochu ubývá,
co proti času nakonec ale člověk zmůže?

Vteřina za vteřinou, minuta za minutou
nám hodiny nemilosrdně odměřují čas.
Teď nastává chvíle ohlédnout se za dobou minulou,
snad proto, bys stejně chyby neudělal zas.

Udělej si pořádek ve vzpomínkách svých,
nepřemýšlej o tom, co se mohlo všechno stát.
Jednou snad to vyčteš z očí mých,
jen té jedné vzpomínky já se nechci vzdát.

Vzpomínky na první lásku, na mládí,
jo, to tenkrát nebylo nám nic zatěžko.
Teď nás to ale k melancholii svádí
a se stáří se vyrovnat, to jde přetěžko.

Černá Nikola, 3. K

Až jednou zestárnu

Co bude, až jednou zestárnu? Existuje vůbec někdo, kdo si tuto otázku nepoložil, nepopřemýšlel o ní aspoň pár vteřin? Přiznejme si, že každého to trochu děsí. Vyvolává v něm nejistotu, možná i strach. Každý den potkáváme desítky postarších lidí, mnohdy dosti nepříjemně naladěných. Neznáme jejich celý příběh, co si prožili, a přesto je dokážeme odsoudit jedním pohledem.

A co se takhle zamyslet, jaké to bude, až budeme v jejich kůži? Až dospějeme do věku, kdy tělo už moc dobře neslouží, a začneme si uvědomovat, že velký kus života máme za sebou. Vidět věci okolo sebe, jak se posouvají kupředu a kupředu, a my se mezitím začínáme vracet. Vracíme se ve starším těle, ale plném

zkušeností. Proto bychom neměli zatrpknout. Stát se tím nepříjemně naladěným je v této společnosti složitější, když z velké většiny ignoruje stáří. Ale proč to nezměnit, proč neposunout hranici dál? Můžeme začít hned. Změnit tak život sobě i ostatním k lepšímu.

Dominika Zálíšová, 2. PD

Až jednou zestárnu

Už když jsem si přečetla toto téma,
začala se mi hlavou honit spousta věcí.
Zaskočila mě najednou obrovská tréma.
Přišla jsem na to,
že pomyšlení na budoucnost mě děsí.

Naskočila mi husí kůže
a já ji nemůžu dostat z těla.
I když se sebevíc snažím,
i když bych moc chtěla.

Jsem člověk, který žije přítomností
a budoucnost nijak neřeší.
Jsem mladá a mám spoustu možností,
tak doufám, že bude dobře a něco se mi poštěstí.

Snad nebudu litovat svých rozhodnutí,
která nebudu moci vzít zpět.
Možná mě nějaký člověk donutí
zamyslet se a změnit svůj svět.

Jiřina Matějů, 2. AT

Já a domácí zvířata

Myslím si, že je to vůbec nejlepší lék na pocuchané lidské nervy ze školy, z práce a vůbec ze všeho. Vše, co je chlupaté, nechá se mazlit nebo hladit. Já preferuji psa. Po mém boku žijí celkem tři: Sunny je fenka, přerostlý labradorský retrievr, která je na den o deset let mladší než já. Cynthia je fenka trpasličího jezevčíka, ale říkáme jí jednoduše Syndy a žije u nás už více než tři roky. Poslední a nejmladší člen naší rodiny je Áres, který je ještě takové štěňátko. Je to kříženec dobrmana a stafordšírského teriéra.

Je to úžasný pocit, když se vracím domů a přivítá mě pištící, skákající a točící se bláznivý pes, který se div nezblázní z takové maličkosti, že jste se za ním konečně vrátili. Člověk už by to bral jako samozřejmost, protože je to každý den dokola to samé, ale pes je jiný. Každý den děkuje, že jste na něho nezapomněli. Naši psi mi pomohli pokaždé, když jsem potřebovala. Pes pozná, když je vám smutno, nebo jste zrovna dostali na někoho vztek. Přejde potichu, nenápadně

a jen se přitulí, podívá se na vás, olízne slzy a vše se hned z černého změní na růžové. Je němá tvář, vždy je věrný své rodině. A proto pes je a vždy bude můj nejlepší přítel.

Simona Možíšová, 3. AT

Já a domácí zvířata

Víte, z čeho jsou kočky v rauši?

Tajenka: .....

1. Chytá myši .....
2. Nejlepší přítel člověka je .....
3. Lichokopýtník .....
4. Hlavní hrdinka kozího příběhu .....
5. Potomek ovce .....
6. Zvíře, které se dá naučit mluvit .....
7. Ohrádka, kam se zavírají ptáci .....
8. Domov pro koně .....
9. Potomek prasnice .....
10. Usušená tráva .....
11. Bučící přežvýkavec .....
12. Potomek jalovice .....
13. Vykastrovaný hřebec .....
14. Zakrslý kůň .....
15. Hlodavec .....
16. Černý kůň jinak .....
17. Potomek kozy .....
18. Bydlí v akváriu .....
19. Živé vepřové .....

Š	K	Ů	Ň	A	P	N	E
K	O	Z	A	T	O	A	L
K	Č	J	E	H	N	Ě	Z
Y	K	Č	I	B	Y	R	Ů
P	A	P	O	U	Š	E	K
V	R	A	N	Í	K	O	Í
C	Č	A	E	I	R	Č	L
E	L	E	S	T	Á	J	Á
L	T	E	L	E	V	Í	R
K	P	V	A	L	A	CH	K

Adéla Židová, 3. AT

Kočí hrdina

Jmenuji se Káta a mám moc ráda kočky. Když jsem byla malá, přála jsem si malé roztomilé kotě, ale protože jsme bydleli v paneláku, tak jsme si ho pořídit nemohli. Teď jsem sice vyrostla a v paneláku už nebydlím, ale kočku si pořídit nemůžu, protože žiju ve

velkém městě a mám strašně málo času. Kočky mě vždycky fascinovaly a věřím, že tu pro něco jsou, i když někteří lidé říkají, že to jsou líné bestie. Kočky jsou ale i užitečné hlavně k lovení myši, jsou mazlivé a jejich předení uklidňuje.

Jednoho letního dne jsem spěchala na úřad, protože jsem měla velké zpoždění, ale vtom jsem si povšimla malé holčičky se školním batůžkem, která krmila zatoulané, hladové kotě. Minuty utíkaly a já musela stihnout ten úřad, jinak by mi zavřeli. Tak jsem šla dál, ale v té chvíli slyším zapištění pneumatik od auta a velkou ránu. Rychle se otočím a vidím, jak nějaké černé auto dostává smyk, rychle proletí přechodem a narazí do dalšího auta. Na kraji chodníku stála ta holčička a šla by i dál, ale ta pohublá, ušpiněná kočička si sedla před ní a nechtěla ji přes silnici pustit.

Kristýna Köhlerová, 1. TG

Thanksgiving Day (Den Děkuvzdání)

is a national holiday celebrated primarily in the United States and Canada as a day of giving thanks for the blessing (žehnáni) of the harvest (úroda). It is celebrated on the fourth Thursday of November in the United States and on the second Monday of October in Canada. Thanksgiving has its historical roots in religious and cultural traditions.

Thanksgiving Day falls on Thursday, November 28, 2013. It has been an annual tradition since 1863, when, during the Civil War, President Abraham Lincoln proclaimed a national day of „Thanksgiving and Praise. Thanksgiving is one of the major holidays of the year. Together with Christmas and New Year, Thanksgiving is a part of the broader holiday season.

FOOD:

In the United States, certain kinds of food are traditionally served at Thanksgiving meals. Firstly, baked or roasted turkey is usually on any Thanksgiving feast table. Stuffing, mashed potatoes with gravy, sweet potatoes, cranberry sauce, sweet corn, various fall vegetables and pumpkin pie are commonly associated with Thanksgiving dinner.

Historie oslavy Díkůvzdání sahá do dob, kdy americké prémie křižovali indiáni na koních a kdy na tento kontinent přicházeli bílí kolonizátoři z Evropy. Oslava Díkůvzdání je vlastně takovou kombinací domorodých a evropských tradic. Tento podzimní festival oslavoval sklizeň a úrodu.

Evropané si s sebou přinesli na nový kontinent své tradice a hlavně způsoby pěstování obilovin a obiliviny. Jenže bohužel místní kraj a podnebí nebyly srovnatelné, a tak se dost často stávalo, že „bílí“ neměli mnohdy co jíst. Některé zkušené domorodé národy pak naučily své „přátele“ z Evropy rybolovu, způsobu pěstování obilovin a ostatní způsoby přežití a obživiny ve zdejších kraji.

První oslavy tohoto svátku se datují k roku 1621, kdy se v okolí města Plymouth na území dnešního státu Massachusetts urodila po delší době „dobrá“ úroda. První oficiální oslava tohoto svátku byla stanovena prezidentem Abrahamem Lincolnem v roce 1863. V tomto roce byla oslava svátku vnímána také jako oslava americké jednoty. Termín současného svátku Díkůvzdání byl stanoven až v roce 1941 prezidentem Franklinem D. Rooseveltem.

A jak se tento státní svátek slaví? Jde především o rodinnou událost a setkání. Rodiny, jejichž členové často žijí na opačných koncích kontinentu, se na tento svátek navštěvují. Mnohdy je právě tento svátek jedinou příležitostí v roce, kdy se celé rodiny setkají. Na oslavu se sežvou bratři a sestry s rodinami, tety a strýcové, bratrance a sestřenice a také prarodiče. Oslava svátku vrcholí vždy večeri u velikého, někdy opravdu ohromného stolu. To samozřejmě záleží na početnosti rodiny.

Typická večeře na Díkůvzdání se neobejde bez krocanu, ten musí být dostatečně veliký, aby nasýtil celou rodinu. Každoročně se v USA na Díkůvzdání upeče a posléze sní zhruba 270 miliónů těchto opěrenců. Takový pořádný krocan váží 8 až 14 kilo. Krocan se musí naplnit nádivkou, a protože je krocan velký, nepočítejte s množstvím nádivky jako do našeho „českého“ kuřete. Nádivky je třeba 2 až 5 kilo a neměly by v ní chybět tyto ingredience: francouzský chléb, vlašské ořechy, cibule, celer, máslo, zelené jablko, rozinky, zelené olivy, vývar, sekaná petrželka, šalvěj, sůl, pepř a vejce. Celý krocan se peče při mírné teplotě okolo 6 až 7 hodin.

A co se podává jako příloha k masu? Je toho opravdu mnoho, tak třeba např. brusinková omáčka, sladké brambory a kaše, knedlíky, kukuřice, fazolové lusky,

dušené vepřové maso se zeleninou, kysané zelí, hrášek, mrkev, kukuřičný chléb a ostatní pečivo. Mezi dezerty nechybí různé koláčky, čokoládový krém a hlavně dýňový koláč. To vše se zapíjí jablečným moštem.

JOKES:

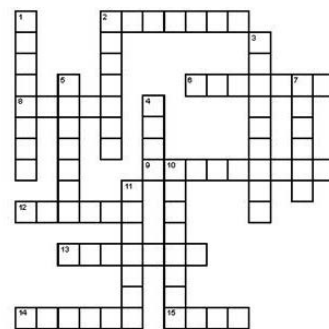
Q: What's a turkey's favorite song?

A: „I'm Dreaming of a White Christmas“

Q: who is not hungry at Thanksgiving?

A: The turkey because he is already stuffed!

The First Thanksgiving

Across

2. A large orange vegetable.
3. The name of the pilgrims' plantation.
8. A great dinner for celebrating.
9. The ship that brought the pilgrims to North America.
12. The season of Thanksgiving.
13. Where the pilgrims departed from.
14. A vegetable similar to a pumpkin.
15. Yellow vegetable that was grown by Native Americans.

Down

1. The governor of the pilgrims.
2. The religious group that many of the pilgrims belonged to.
3. The Native American tribe that shared the first Thanksgiving feast.
4. A place where food is grown.
5. The name of the first Native American who met the pilgrims.
7. Bird eaten at Thanksgiving.
10. Ocean that the pilgrims crossed.
11. The nationality of the pilgrims.

zpracovali M. Houštková a Z. Kovářová

Myšlenky

Člověk nemůže být pořád šťastný a bez problémů. Jednou za čas také musí spadnout na dno a uvědomit si, kdo vlastně je, a zjistit priority a hodnoty svého života.

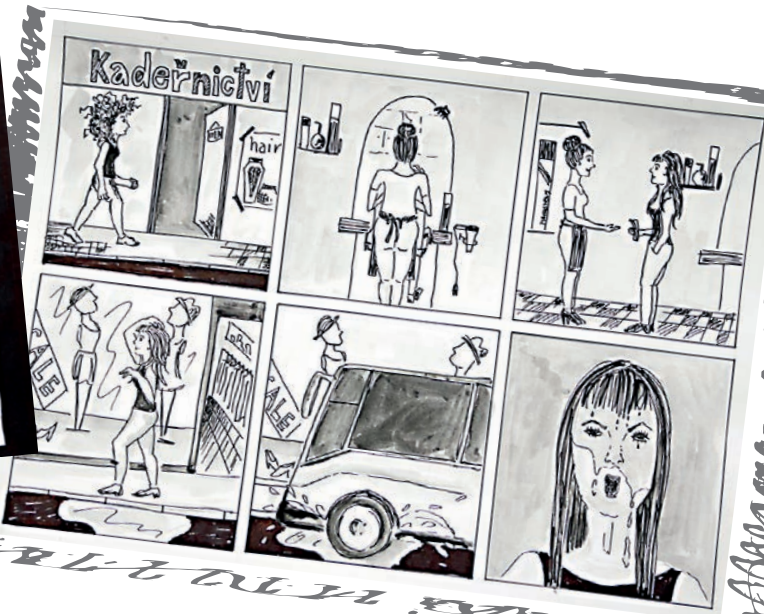
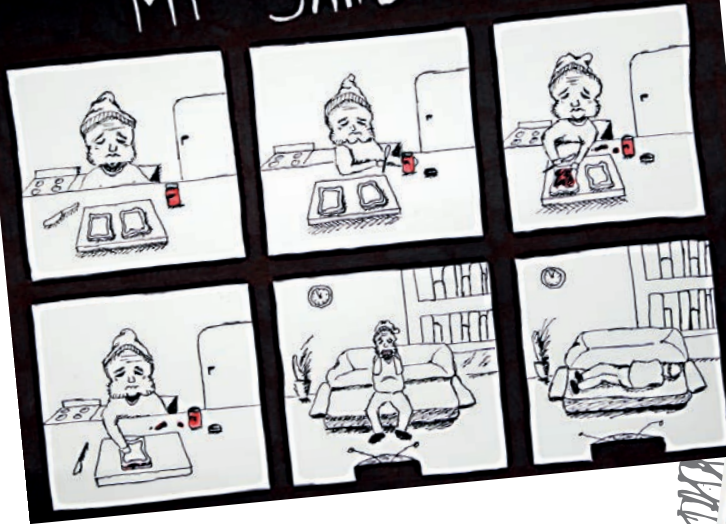
Nikdy neposuzuj člověka podle toho, co ti říkájí druzí. I když ho Bůh třeba neobdařil vnější krásou, tak to neznamená, že té vnitřní nemá na rozdávání.

Nejde o to, jak dlouho budeš žít svůj život, ale o to, jak moc ho prožiješ.

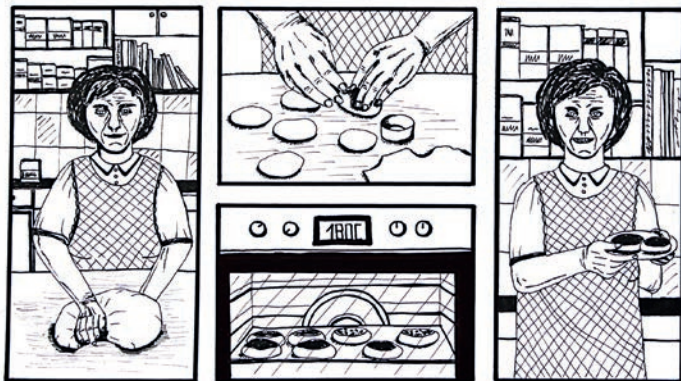
Elena Pecenov, 4. PD

MY SANDWICH

PEČENÍ

Najdi 7 rozdílů

Лайка (САЖКА)

